

บทความเรื่อง
ผลกระทบระหว่างความขัดแย้งของชาวทมิฬและสิงหลที่มีต่อความสัมพันธ์อินเดียและศรีลังกา

**An Influence of conflict between Tamil and Sinhalese
to the relation of India and Sri Lanka**

ณัชชารีย์ เลิศสินธุติกุล (Natcharee Lertsinhitikul)*

ความสำคัญของเรื่อง

ศรีลังกาเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียใต้ อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของอินเดีย เดิมชื่อว่า “ซีลอน” แปลว่า “ดินแดนแห่งความสุขใส” ศรีลังกาเป็นเกาะใหญ่อันดับที่ 24 ของโลก มีพื้นที่ 25,332 ตารางไมล์ (65,610 ตารางกิโลเมตร) ตั้งอยู่เหนือเส้นศูนย์สูตรเพียงเล็กน้อย ศรีลังกาจึงมีภูมิอากาศเมืองร้อน ศรีลังกาแยกจากผืนแผ่นดินใหญ่อินเดียโดยช่องแคบพอร์ค (Polk Strait) ซึ่งส่วนที่แคบที่สุดกว้างเพียง 20 ไมล์ หรือ 32 กิโลเมตร ด้านตะวันตกเฉียงเหนือเชื่อมต่อกับอินเดียโดยเกาะแมนนาร์ (Mannar Island) และบริเวณที่ตื้นใกล้เคียงที่เรียกว่าสะพานอดัม (Adam’s Bridge) ประเทศศรีลังกา มีความยาวจากเหนือมาใต้ 270 ไมล์ (435 กิโลเมตร) ส่วนที่กว้างที่สุดยาว 140 ไมล์ (225 กิโลเมตร) ทรัพยากรที่สำคัญของศรีลังกา ได้แก่ เพชร พลอย แกรไฟต์ สินแร่เหล็ก และทองคำที่มีอยู่บ้างเล็กน้อย ศรีลังกาได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีภูมิประเทศงดงามมาก ประเทศหนึ่งของโลกและมีอัญมณีล้ำค่า ปัจจุบันศรีลังกามีประชากรประมาณ 16 ล้านคน ประมาณร้อยละ 72 ของชาวศรีลังกาเป็นชาวสิงหล (Sinhalese) ซึ่งอ้างตนว่าอพยพมาจากตอนเหนือของประเทศอินเดียเมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว และมาตั้งรกรากอยู่เป็นพวกแรก ชาวสิงหลอาศัยอยู่ทั่วไปยกเว้นบริเวณเมืองจัฟนา (Jaffna) ทางเหนือซึ่งเป็นเขตที่แห้งแล้งและทางชายฝั่งตะวันออก ชาวสิงหลพูดภาษาสิงหลซึ่งแตกแขนงมาจากภาษาสันสกฤต ประมาณร้อยละ 72 ของชาวสิงหลนับถือพระพุทธศาสนา นอกนั้นนับถือคริสต์ศาสนา ชาวสิงหลยังแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ ชาวสิงหลในที่ราบสูง (ร้อยละ 43) และชาวสิงหลในที่ราบ (ร้อยละ 29) ชาวสิงหลที่ราบสูงถือว่าตนเองเป็นชนชั้นสูง ยังยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีและกฎหมายตน ในขณะที่ชาวสิงหลที่ราบปรับตัวเข้ากับสภาพความเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบันได้มากกว่า ประชาชนศรีลังกาอีกพวกหนึ่งคือชาวทมิฬ (Tamils) ซึ่งมีอยู่ประมาณร้อยละ 18 ของประชาชนทั้งหมด ชาวทมิฬแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือทมิฬอินเดีย (ร้อยละ 9) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้อพยพ หรือสืบเชื้อสายของผู้อพยพมาจากตอนใต้ของอินเดีย เข้ามาเป็นแรงงานในศรีลังกาตั้งแต่ ค.ศ.1830 เมื่ออังกฤษปกครองซีลอน รัฐบาลศรีลังกาไม่ยอมรับว่าชาวทมิฬอินเดียเป็นพลเมืองของชาวศรีลังกา และรัฐบาลอินเดียก็ไม่ยอมรับว่าเป็นพลเมืองของตนเช่นกัน อีกกลุ่มหนึ่งคือชาวทมิฬศรีลังกา (ร้อยละ 11) ซึ่งอยู่ทางเหนือและทางตะวันออกของประเทศ พวกนี้มีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน คือได้อพยพเข้ามาตั้งแต่ครั้งที่ชาวทมิฬจากตอนใต้ของอินเดียยกทัพเข้าไปรบกับชาวสิงหลในสมัยโบราณ จนกระทั่งคริสต์ศตวรรษที่ 15 และ 16 จึงได้อยู่ร่วมกับชาวสิงหลอย่างสงบเรื่อยมา จนถึง ค.ศ. 1958 ชาวสิงหลเริ่มกีดกันชาวทมิฬทำให้ชาวทมิฬซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยเกิดความหวาดระแวงว่าตนจะถูกรีดรอนสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคการปะทะกันทั้งสอง

* สาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ email : Pairmiss1988@hotmail.com

ฝ่ายจึงเกิดขึ้นบ่อยครั้งตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชาวทมิฬพูดภาษาทมิฬได้ยืน นับถือศาสนาฮินดูลัทธิไศวนิกาย และยึดมั่นในระบบวรรณะเช่นเดียวกับชาวฮินดู โดยทั่วไปชาวทมิฬอินเดียซึ่งทำงานในไร่ขนาดใหญ่ ส่วนมากไม่รู้หนังสือและเป็นชนกลุ่มน้อยที่ไม่มีสัญชาติ ส่วนชาวทมิฬศรีลังกาเป็นพวกที่มีอาชีพและทำธุรกิจต่างๆ และเป็นที่ยอมรับของชาวสิงหลซึ่งมีอำนาจทางการเมืองมากกว่าชาวทมิฬอินเดีย ชนกลุ่มน้อยนอกจากนี้ได้แก่พวกมัวร์ (Moors) ซึ่งนับถือศาสนาอิสลาม มีอยู่ประมาณร้อยละ 7 ของประชาชนทั้งหมด พวกมัวร์สืบเชื้อสายมาจากพ่อค้าอาหรับซึ่งผูกขาดการค้าขายเครื่องเทศ ในดินแดนแถบนี้ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 8 เรื่อยมาเป็นเวลา 800 ปี พวกมัวร์พูดภาษาทมิฬและอยู่ร่วมกันทางชายฝั่งตะวันออก มักมีอาชีพเป็นเจ้าของร้านและพ่อค้าตามเมืองต่างๆโดยศรีลังกาได้ประสบปัญหาความขัดแย้งของชาวทมิฬและสิงหล สืบเนื่องมาจากชาวทมิฬจากอินเดียตอนใต้ได้อพยพมาตั้งรกรากทางตอนเหนือของศรีลังกา และมีอิทธิพลต่อประเทศศรีลังกามาก โดยสาเหตุจริงๆเนื่องมาจากชาวสิงหลได้กลายเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ และกลายเป็นชนชั้นนำ มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมดีกว่าชาวทมิฬ ในขณะที่ชาวทมิฬได้กลายเป็นชนกลุ่มน้อยของประเทศ กลายเป็นชนชั้นแรงงาน แต่เมื่อเวลาผ่านไปชาวทมิฬเริ่มเข้ามามีอิทธิพลในศรีลังกาจากการสนับสนุนของอังกฤษทำให้ชาวสิงหลเริ่มกีดกันชาวทมิฬเพราะกลัวจะมาแย่งสถานะทางเศรษฐกิจไป ทำให้เกิดการต่อต้านชาวทมิฬของชาวสิงหลและชาวสิงหลก็เริ่มถูกต่อต้านโดยชาวทมิฬกลับ สถานการณ์รุนแรงขึ้นจนนำไปสู่การเกิดขึ้นของกองกำลังกลุ่มกบฏพยัคฆ์ทมิฬอัสลามในศรีลังกาโดยกลุ่มพยัคฆ์ทมิฬอัสลามได้ให้การสนับสนุนพรรคการเมือง TULF(Tamil United Liberation Front)ในศรีลังกาและชาวสิงหลก็มีพรรคการเมือง JVP หนุนหลังอยู่ เกิดการปะทะและเจรจากับทางรัฐบาลหลายครั้ง จนในที่สุดสถานการณ์สงบลงด้วยการเข้ามาจัดการของรัฐบาล แต่ก็ได้เกิดปัญหาความขัดแย้งในรูปแบบใหม่ระหว่างชาวทมิฬและสิงหล คือการต่อสู้กันทางพรรคการเมืองที่สนับสนุนโดยชาวทมิฬและสิงหล โดยต่อมาเราจะศึกษาว่าความขัดแย้งระหว่างชาวทมิฬ-สิงหลมีผลกระทบต่อนความสัมพันธ์อินเดียและศรีลังกาอย่างไร

บทคัดย่อ

ความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ปัจจุบันจะยังเป็นประเด็นที่ถูกให้ความสำคัญมากขึ้นในสังคมโลก เนื่องจากความขัดแย้งทางชาติพันธุ์นั้นทำให้ความเจริญก้าวหน้าของรัฐมีแต่จะเสื่อมถอยลงทุกวัน ดังนั้นรัฐใดที่มีความขัดแย้งทางชาติพันธุ์รัฐบาลของรัฐนั้นๆจึงดำเนินนโยบายแก้ไข โดยมีนานาประเทศเข้ามาให้ความช่วยเหลือเป็นอันมาก แต่ในบางครั้งความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ก็มีผลกระทบต่อนความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยมีนัยแอบแฝงร่วมอยู่ด้วยโดยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ของชาวทมิฬและ สิงหล ซึ่งเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในประเทศศรีลังกา โดยได้มีความขัดแย้งทั้งทางตรงและทางอ้อม และยังส่งผลกระทบระหว่างความสัมพันธ์ของอินเดียและศรีลังกาด้วย

โดยจากการศึกษาค้นคว้าเรื่องความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ระหว่างชาวทมิฬและสิงหลในช่วงที่ผ่านมา นั้น ผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่าเหตุการณ์ดังกล่าวมีผลกระทบต่อนความสัมพันธ์ของอินเดียและศรีลังกาอย่างมากมาย ทั้งในแง่ทางตรง และวาระซ่อนเร้น เหตุการณ์ดังกล่าวได้นำไปสู่การจลาจลในประเทศศรีลังกาหลายครั้ง ทำให้มีผู้ล้มตายจำนวนมาก และ ยังนำไปสู่การเจรจาระหว่างอินเดียและศรีลังกาเพื่อยุติปัญหาที่เกิดขึ้น โดยศรีลังกาเชื่อว่า อินเดียให้การสนับสนุนความขัดแย้งในครั้งนี้และกลุ่มกบฏซึ่งเป็นชนวนเหตุของความวุ่นวายต่างๆมากมาย ดิฉันได้พยายามศึกษาทฤษฎีที่สามารถตอบโต้กับเหตุการณ์ดังกล่าวได้หลายทฤษฎีด้วยกัน โดยดิฉันได้นำเสนอ

ปัจจัยที่จะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา เพื่อให้มีแนวโน้มที่ดีขึ้นในอนาคต และได้นำทฤษฎีสัจนิยม ทฤษฎีหลัง
ชาตินิยม และ ทฤษฎีความขัดแย้งทางอารยธรรมมาตอบโจทย์วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ด้วย

สาเหตุแห่งความขัดแย้งระหว่างชาวทมิฬกับสิงหล

ประเทศศรีลังกา (Sri Lanka) เป็นเกาะในมหาสมุทรอินเดีย ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ
อินเดีย เดิมชื่อว่าซีลอน (Ceylon) จนกระทั่ง ค.ศ. 1972 จึงได้เปลี่ยนเป็นชื่อศรีลังกา ซึ่งเป็นชื่อภาษาสิงหล
โบราณแปลว่า “ดินแดนแห่งความสุขใส”

ความขัดแย้งระหว่างทมิฬกับสิงหลนั้นมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ จะเห็นได้จากประวัติศาสตร์การก่อตั้ง
ประเทศศรีลังกา ที่ต่างฝ่ายต่างผลัดกันมีอำนาจอยู่เสมอ มีการสู้รบอยู่เนืองๆเนื่องจากความขัดแย้งในด้าน
ผลประโยชน์ การทำมาหากินและการต้องการความเป็นใหญ่ทั้งหมดในศรีลังกา ได้เกิดการรบครั้งใหญ่ใน ค.ศ.
1070 ซึ่งชาวทมิฬพ่ายแพ้ยับเยิน ชาวสิงหลจึงถือเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าชาวสิงหลจะเป็นฝ่ายปกครองเกาะนี้โดยชาว
ทมิฬซึ่งมีจำนวนน้อยกว่าต้องตกภายใต้การปกครองของสิงหลตลอดไป ซึ่งทั้งสองมีข้อแตกต่างกันทั้งทางด้าน
ภาษา ศาสนา วัฒนธรรม และประเพณี ชาวศรีลังกาทมิฬเป็นชนชาติที่ต่างจากชาวสิงหลด้วยภาษาทมิฬ ศาสนา
ฮินดู วัฒนธรรมทมิฬฮินดู และประวัติศาสตร์องค์การทางการเมืองที่เป็นอิสระ ในอาณาจักรที่มีอำนาจอธิปไตยใน
ภาคเหนือและภาคตะวันออกเป็นเวลาหลายศตวรรษ ส่วนชาวสิงหลก็เป็นชนชาติที่ต่างกับด้วยภาษาสิงหล
ศาสนาพุทธ วัฒนธรรมสิงหลพุทธ และประวัติศาสตร์การปกครองระบอบราชาธิปไตย อาณาจักรสิงหลในภาค
ตะวันตกและภาคกลางมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ

นอกจากนี้ สาเหตุแห่งความขัดแย้งอีกประการหนึ่งก็คือปัญหาทางการเมืองและการปกครองของ
อังกฤษ คือในระหว่างที่ศรีลังกาตกเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษระหว่าง ค.ศ. 1815 – 1948 นั้น อังกฤษมักจะใช้ชาว
ทมิฬเป็นเจ้าหน้าที่บริหารชั้นผู้น้อย เนื่องจากมีความคล่องตัวมากกว่าชาวสิงหล และบังเอิญชาวตะวันตกได้มาตั้ง
โรงเรียนมิชชันนารีอยู่ทางตอนเหนือของประเทศ เป็นโอกาสให้ชาวทมิฬมีโอกาสเรียนหนังสือและพูด
ภาษาต่างประเทศได้ดีกว่าชาวสิงหล

ดังนั้น เมื่ออังกฤษได้ให้เอกราชแก่ศรีลังกาใน ค.ศ. 1948 ชาวทมิฬซึ่งมีจำนวนเพียงประมาณร้อยละ
12 ของประชากรทั้งหมด จึงปรากฏตัวในฐานะข้าราชการและพ่อค้าในเมืองต่างๆมากกว่าชาวสิงหลซึ่งมี
ประชากรร้อยละ 70 การปกครองแบบอาณานิคมของอังกฤษได้เปิดโอกาสให้ชาวทมิฬซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อย
ผูกขาดอำนาจการบริหารรัฐกิจและประกอบการทางเศรษฐกิจ ในขณะที่ชาวสิงหลมีอำนาจเป็นเพียงคณะ
ผู้บริหารประเทศในระดับสูงเท่านั้น

ชาวสิงหลจึงเห็นว่าเป็นการสร้างช่องว่างด้านอำนาจการปกครองชาวสิงหล ซึ่งควรมีอำนาจเต็มในทุก
ด้านศรีลังกาในฐานะคนที่เป็นชนกลุ่มใหญ่ในประเทศ จึงได้เริ่มมีการกีดกันชาวทมิฬออกไปจากวงการบริหาร
เศรษฐกิจ ชาวทมิฬจึงไม่พอใจอย่างยิ่งที่ถูกตัดบทบาท และโอกาสดังกล่าว เป็นต้นว่าชาวทมิฬไม่ได้เข้าเรียน
มหาวิทยาลัยหรือเข้าทำงานในองค์การของรัฐอย่างเท่าเทียมและยุติธรรมเช่น ชาวสิงหล ดังนั้น ชาวทมิฬจึงได้
อพยพรวมตัวกันอยู่ทางภาคเหนือ ซึ่งเป็นแหล่งดั้งเดิมของตนอย่างหนาแน่น และแสดงความปรารถนาที่จะ
แยกตัวเป็นอิสระเสมอมา

ปัญหาความขัดแย้งมีเพิ่มขึ้นในช่วงแรกที่ศรีลังกาได้เอกราช คือระหว่าง ค.ศ. 1948 – 1949 รัฐบาลกลางของศรีลังกาได้ผลักดันชาวอินเดียหิพประมาณ 1 ล้านคน ซึ่งเคยเป็นแรงงานในไร่ใบชามาตั้งแต่ครั้งอังกฤษปกครองให้กลับสู่ภาคใต้ของอินเดีย ทั้งนี้เพราะเกรงว่าถ้าให้สัญชาติศรีลังกาแก่คนเหล่านี้แล้วจะเป็นการเพิ่มประชากรหิพ ทำให้กลุ่มนี้มีกำลังเข้มแข็งขึ้น เมื่ออินเดียหิพเหล่านี้ปฏิเสธที่จะกลับ เนื่องจากได้ฝังรกรากอยู่ในศรีลังกาเป็นเวลานานและถาวรแล้ว และถ้ากลับไปก็ไม่มีอาชีพการงานในอินเดียตกค้างอยู่ในศรีลังกาจึงทำให้คนเหล่านี้มีสภาพ “ไร้รัฐ” (Statelessness) คือไม่มีสัญชาติและไม่มีสิทธิเลือกตั้ง ตลอดจนถูกตัดสิทธิในการศึกษาและการทำงานอีกมากมาย

สาเหตุเหล่านี้ทำให้ชาวหิพต้องการแยกประเทศของตน จึงมีการปะทะกันอยู่เสมอ ชาวหิพได้ก่อตั้งขบวนการแนวร่วมปลดปล่อยหิพ หรือ TULF (Tamil United Liberation Front) ขึ้น โดยเรียกร้องให้มีการแยกประเทศเด็ดขาดระหว่างชาวหิพและชาวสิงหลตั้งแต่ปี ค.ศ. 1976 เป็นต้นมา ขบวนการนี้ตั้งขึ้นมาจากจุดมุ่งหมายที่จะแบ่งแยกประเทศให้ชาวหิพสามารถปกครองตนเองได้เป็นอิสระจากรัฐบาลศรีลังกา เพราะเชื่อว่าชนสองเชื้อชาตินี้ไม่สามารถที่จะอยู่ร่วมกันได้อย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้เองขบวนการนี้จึงได้เป็นไม้เบื่อไม้เมากับรัฐบาลมาตลอด และเป็นตัวการสำคัญในการเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านรัฐบาล ขบวนการ TULF นี้มีบทบาทในการเมืองทั้งอย่างเปิดเผยและอย่างลับๆ บทบาทที่เปิดเผยก็คือการเล่นการเมืองในระบบ คือ ส่งผู้แทนของตนเข้ารับสมัครการเลือกตั้ง ซึ่งในปัจจุบันปรากฏว่าขบวนการนี้สามารถครองที่นั่งในสภาได้ถึง 16 ที่นั่ง ส่วนบทบาทอย่างลับๆได้แก่การต่อต้านในรูปของการทำสงครามกองโจร

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาวสิงหลกับชาวหิพที่มีมานี้ ไม่ได้รับการแก้ไขอย่างตั้งใจจากรัฐบาลกลางแต่อย่างใด นายบันดารานายเก ผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของศรีลังกาตั้งแต่ ค.ศ.1956 -1959 นั้น ก่อนเข้ารับตำแหน่งเขาเคยมีนโยบายมาก ปัญหาของชาวหิพกับสิงหลจะสงบได้ก็ต่อเมื่อชาวหิพได้แยกตัวออกไปเป็นรัฐต่างหากภายใต้การปกครองแบบสหพันธรัฐ (Federal Government) คือชาวหิพมีสิทธิที่จะจัดการกิจการภายในของตนได้ด้วยตนเองภายในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจและสังคม แต่ปรากฏว่าเมื่อนายบันดารานายเกได้เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้ว เขามีได้ทำตามคำปรารถนาที่เคยมีมา มีหน้าซ้ำในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1956 เขายังได้ประกาศให้ภาษาสิงหลเป็นภาษาราชการเพียงภาษาเดียวของศรีลังกา ในครั้งนั้นเกิดการปะทะกันระหว่างชาวหิพกับสิงหลจนมีผู้เสียชีวิตราว 150 คน

จะเห็นว่าท่ามกลางความขัดแย้งระหว่างชนชั้นทั้งสองกลุ่มในศรีลังกา รัฐบาลกลางจึงมักจะเป็นพรรคสหชาติหรือ United National Party (UNP) ซึ่งเป็นพรรคของชาวสิงหลได้ใช้ความพยายามน้อยมากที่จะแก้ปัญหาให้หมดไป

มูลเหตุของความขัดแย้งของชาวหิพและสิงหลซึ่งนำมาสู่สงครามที่ยืดเยื้อ[†]

ชาว สิงหลจากอินเดียตอนใต้เข้ามาตั้งรกรากที่ประเทศศรีลังกา ในปลายศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตกาล ส่วนศาสนาพุทธได้เริ่มเผยแผ่ในศรีลังกาเมื่อกลางศตวรรษที่ 3 ก่อนคริสตกาล สำหรับอารยธรรมในดินแดนนี้ได้ถือกำเนิดเป็นเมือง (เมื่อราว 200 ปีก่อนคริสตกาล ถึงคริสต์ศักราชที่ 1000) และเมื่อ คริสตศตวรรษที่ 14 ราชวงศ์

[†] กระทรวงต่างประเทศ.มูลเหตุของความขัดแย้งของชาวหิพและสิงหลซึ่งนำมาสู่สงครามที่ยืดเยื้อ. <http://www.mfa.go.th/web/2386.php?id=233>. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2557

หนึ่งทางอินเดียตอนใต้ได้ยึดอำนาจในบริเวณตอนเหนือของเกาะ และได้ก่อตั้งราชอาณาจักรทมิฬ ต่อมาศรีลังกา ถูกยึดครองโดยโปรตุเกสในคริสต์ศตวรรษที่ 16 และถูกยึดครองโดยดัตช์ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 ในที่สุดก็ตกอยู่ ภายใต้อำนาจของอังกฤษอย่างสิ้นเชิงในปี ค.ศ.1815 ศรีลังกาได้รับเอกราชเมื่อปี ค.ศ.1948 และได้เปลี่ยนชื่อ จาก Ceylon เป็นศรีลังกาเมื่อปี ค.ศ.1972

ความขัดแย้งระหว่างชาวสิงหลซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่กับกลุ่มแบ่งแยกดินแดนชาวทมิฬได้ปะทุขึ้นเป็น สงครามเมื่อปี ค.ศ.1983 เนื่องจากชาวทมิฬต้องการปกครองตนเอง ทำให้ประชาชนหลายพันคนเสียชีวิต เนื่องมาจากการปะทะกันระหว่างสองกลุ่มนี้ การต่อสู้ได้ดำเนินมาถึง 2 ทศวรรษ ต่อมารัฐบาลและกบฏพยัคฆ์ ทมิฬอีแลม (Liberation Tigers of Tamil Eelam, LTTE) ได้บรรลุข้อตกลงหยุดยิงในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 2002 โดยนอร์เวย์เป็นตัวกลางในการเจรจา

ศรีลังกามีปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติระหว่างชาวสิงหลและชาวทมิฬมาเป็นเวลา นับศตวรรษ โดยชาวทมิฬต้องการที่จะแยกดินแดนทางภาคเหนือและตะวันออกของประเทศตั้งเป็น มาตุภูมิทมิฬ จึงได้ก่อตั้ง กลุ่ม LTTE เพื่อ เป็นกองกำลังในการต่อสู้กับรัฐบาล โดยใช้วิธีการก่อการร้าย ระเบิดพลีชีพ และการลอบสังหาร โดยพุ่งเป้าไปที่หน่วยทหาร ผู้นำทางการเมือง และเจ้าหน้าที่ทางการท้องถิ่นชาวสิงหล ได้มีการลงนามความตกลง หยุดยิงเมื่อปี ค.ศ.2002 โดยนอร์เวย์เป็นผู้ไกล่เกลี่ย และได้เจรจาสันติภาพมาแล้ว 8 ครั้ง (ครั้งที่ 8 จัดขึ้นเมื่อ วันที่ 28-29 ตุลาคม ค.ศ.2006 ที่นครเจนีวา โดยไม่ปรากฏผลที่สำคัญใดๆ) การเจรจาดังกล่าวขึ้นที่ไทย 3 ครั้ง (กันยายน/ตุลาคม ค.ศ.2002 และมกราคม ค.ศ.2003) อย่างไรก็ตาม การเจรจาไม่มีความก้าวหน้า หยุดชะงัก เป็นช่วงๆ อุปสรรคสำคัญของการเจรจา คือ ขาดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน และความจริงใจที่จะยุติปัญหาอย่าง ถาวร

ประธานาธิบดี Rajapaksa ได้จัดตั้งคณะกรรมการ All Party Representative Committee (APRC) ประกอบด้วย สมาชิกจากพรรคการเมืองจำนวน 14 พรรค เพื่อพิจารณารูปแบบการจัดสรรอำนาจ บางส่วนแก่กลุ่ม LTTE โดยล่าสุด เมื่อเดือนมกราคม 2008 รัฐบาลศรีลังกาเผยแพร่ข้อเสนอแนะของ APRC ต่อ ประธานาธิบดีเกี่ยวกับมาตรการกระจายอำนาจสู่การปกครองท้องถิ่น โดยเฉพาะในทางภาคเหนือและภาค ตะวันออก (ซึ่งทั้งสองภาคเป็นพื้นที่ควบคุมของ LTTE) มาตรการการส่งเสริมสิทธิและเสรีภาพของชาวทมิฬ (การ ส่งเสริมการใช้ภาษาทมิฬในระบบราชการ) เป็นต้น ซึ่งรัฐบาลได้เริ่มมีการนำไปปฏิบัติแล้ว

สถานการณ์ ความขัดแย้งได้ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นภายหลังรัฐบาลศรีลังกาประกาศยกเลิก ข้อตกลงหยุดยิงเมื่อวันที่ 2 มกราคม 2008 เช่น กลุ่ม LTTE ลอบสังหารเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาล อาธิการ สังหารนาย D.M. Dassanayake รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสร้างความชาติ เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2008 และนาย J. Fernandopulle รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทางหลวงและการพัฒนาถนน เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2008การวาง ระเบิดในบริเวณชุมชนใจกลางกรุงโคลัมโบบ่อยครั้งขึ้น ทั้งที่สถานีรถไฟ สวนสัตว์ รถประจำทาง และ ห้างสรรพสินค้า

เมื่อเดือนกรกฎาคม 2007 รัฐบาลสามารถยึดเมือง Thoppigala (ห่างจากกรุงโคลัมโบประมาณ 320 กม ทางทิศตะวันออก) ซึ่งเป็นฐานที่มั่นสุดท้ายของ LTTE ใน เขตภาคตะวันออกของประเทศได้ และเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2008 รัฐบาลสามารถจัดการเลือกตั้งท้องถิ่นในภาคตะวันออกของประเทศได้สำเร็จ โดย United

People's Freedom Alliance (UPFA) ซึ่งเป็นกลุ่มพรรครัฐบาลผสมภายใต้การนำของพรรค SLFP ของประธานาธิบดีได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้น โดยได้รับ 20 ที่นั่งจากทั้งหมด 37 ที่นั่ง และรัฐบาลพยายามช่วงชิงโอกาสที่กลุ่ม LTTE กำลังอยู่ในสถานะเสียเปรียบ ใช้กำลังเข้าปราบปราม LTTE ให้ราบคาบในเขตภาคเหนือ หลังจากสามารถยึดภาคตะวันออกเฉียงใต้สำเร็จแล้ว

ผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของอินเดียและศรีลังกาเบื้องต้น

ตั้งแต่ ค.ศ. 1981 เป็นต้นมา ความขัดแย้งระหว่างชาวทมิฬและสิงหลได้แผ่ขยายไปกระทบความสัมพันธ์ระหว่างอินเดียและศรีลังกา เนื่องจากเป็นที่เปิดเผยว่าชาวทมิฬ 4,000 คนจากเมืองจัฟนา ได้ไปชุมนุมกำลังกองโจรภาคใต้ของอินเดียในรัฐทมิฬนาฑู เพื่อกลับเข้ามาก่อความรุนแรงในศรีลังกา รัฐบาลอินเดียตั้งแต่สมัยนางอินทรา คานธี พยายามปฏิเสธว่าตนไม่มีส่วนร่วมในขบวนการแบ่งแยกดินแดนของชาวทมิฬแต่อย่างใด เพราะตนกำลังประสบปัญหาเช่นเดียวกับรัฐปัญจาบและอัสสัม และอินเดียยังมีปัญหาที่ไม่ต้องการรับชาวทมิฬไว้ รัฐไร้สัญชาติจากศรีลังกากลับสู่ประเทศอินเดียตามสนธิสัญญาที่ทำขึ้นในปี 1964 ซึ่งเป็นปัญหาที่คาราคาซังอยู่

นายกรัฐมนตรี อินทรา คานธี ได้ชี้แจงกับประธานาธิบดีไชยวาร์เดนว่า การเจรจาปัญหานี้ต้องเริ่มจากความรู้สึกมั่นคงให้เกิดขึ้นกับชาวทมิฬเสียก่อน ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยเวลาและการปฏิบัติแบบค่อยเป็นค่อยไป แต่อย่างไรก็ตามอินเดียจะพยายามช่วยเหลืออย่างเต็มที่ภายในกรอบของความสามัคคีในหมู่ประชาชนศรีลังกา แต่ความหวังที่จะประนีประนอมดูท่าจะห่างไปทุกขณะ

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าชาวทมิฬเป็นพวกที่ถูกอังกฤษอพยพไปจากรัฐทมิฬนาฑูทางตอนใต้ของอินเดีย ในสมัยที่อังกฤษยังมีอำนาจปกครองอินเดียและศรีลังกาเป็นอาณานิคม เจตนาของอังกฤษที่อพยพชาวทมิฬไปตั้งถิ่นฐานในเกาะลังกาก็เพื่อใช้แรงงานการทำไร่ชาและทำการเกษตรอื่นๆ ให้แก่อังกฤษ ชาวทมิฬมีความขยันขันแข็งเมื่ออังกฤษกลับไปแล้วก็ประกอบอาชีพต่างๆ ตั้งแต่ทำการค้าไปจนกระทั่งนายทุนอุตสาหกรรม เมื่อมีความขัดแย้งทางการเมืองกับรัฐบาลที่เป็นชาวสิงหล ชาวทมิฬที่แบ่งแยกดินแดนก็ไปอาศัยรัฐทมิฬนาฑูเป็นฐานสะสมกำลัง และแอบส่งคนเข้าไปปฏิบัติการในศรีลังกา เหตุการณ์ร้ายต่างๆ ในศรีลังกาที่เกิดกับชาวทมิฬจึงเป็นสิ่งที่รัฐบาลอินเดียให้ความสนใจ

จากเหตุการณ์ที่เมืองจัฟนาในวันที่ 23 กรกฎาคม 1983 ที่ชาวสิงหลได้ทำการปราบปรามชาวทมิฬได้ทำการสังหารหมู่ทหารจำนวน 13 คนอย่างรุนแรงทำให้ชาวทมิฬนาฑูเรียกร้องให้รัฐบาลอินเดียเข้าปกป้องช่วยเหลือชาวทมิฬในศรีลังกาที่กำลังถูกปฏิบัติอย่างไม่ถูกต้อง รัฐบาลอินเดียของนายกรัฐมนตรีอินทรา คานธี จึงได้แจ้งต่อรัฐบาลศรีลังกาขอเสนอตัวเป็นผู้ไกล่เกลี่ยปัญหานี้ โดยให้คำมั่นว่าอินเดียจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจการภายในของศรีลังกาเป็นอันขาด ซึ่งทางรัฐบาลศรีลังกาเห็นชอบด้วย รวมทั้งทางด้านขบวนการ TULF ก็ยินยอมที่จะให้อินเดียมาช่วยไกล่เกลี่ย

เมื่อนายราจีฟคานธีขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของอินเดียในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1984 ก็ได้ย้าถึงปัญหานี้เพื่อความมั่นใจแก่ศรีลังกาว่าอินเดียไม่มีความปรารถนาที่จะรุกรานศรีลังกาไม่ว่าจะโจมตีเพื่อครอบครองทั้งประเทศ หรือให้ความสนับสนุนให้ชาวทมิฬแยกตัวเป็นรัฐอิสระก็ตาม ขณะเดียวกันอินเดียจำเป็นต้องระแวดระวังมิให้รัฐทมิฬนาฑูของตนแยกไปรวมเอาชาวทมิฬจากศรีลังกามาก่อตั้งรัฐอิสระขึ้นอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ในเมื่อชาวทมิฬในศรีลังกามีความมุ่งมั่นว่าต้องการแยกตัวเป็นรัฐอิสระก็ได้ใช้ดินแดนรัฐทมิฬนาฑูของอินเดียเป็นที่ซ่อนสมุทกกำลังคนและฝึกอาวุธเพื่อส่งกลับมาก่อการรบกวนวายในศรีลังกา การกระทำนี้ศรีลังกามีความคลางแคลงใจตลอดมาว่าจะต้องได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลของรัฐทมิฬนาฑูอย่างแน่นอน เพื่อเป็นการพิสูจน์ความจริงใจของอินเดีย นายราจีฟ คานธีได้เข้าร่วมแสวงหามาตรการแก้ไขปัญหาเชื้อชาติในศรีลังกา ซึ่งบางครั้งคล้ายกับได้ละเมิดอำนาจอธิปไตยของศรีลังกา แต่อินเดียมิได้มองบทบาทของตนเองว่าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการภายในของศรีลังกา เพราะอินเดียอ้างว่าเคารพต่อรัฐธรรมนูญของศรีลังกา และปรารถนาจะเห็นศรีลังกาเป็นเอกราชในลักษณะ “พหุสังคม” คือมีความสามัคคีระหว่างชนชาติสิงหลและทมิฬ โดยทั้งสองชนชาติได้รับความยุติธรรมในการร่วมมีส่วนร่วมในการปกครองบริหารประเทศและได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมเท่าเทียมกัน

ในทางภูมิศาสตร์และทางการเมืองแล้วจัดได้ว่าอินเดียเป็นมหาอำนาจในเอเชียใต้ อินเดียเป็นประเทศใหญ่มีประชากรมากมายนานาชาติทำให้กลายเป็นมหาอำนาจของภูมิภาคไปโดยปริยาย เมื่อเผชิญกับปัญหาการก่อการร้ายของพวกทมิฬอย่างรุนแรงในขณะนี้ ย่อมเป็นสิ่งกดดันที่ทำให้ศรีลังกาต้องเปิดประชุมกับระดับผู้นำอินเดียอย่างน้อยก็เป็นการหยั่งหรือย่ำท่าทีของผู้นำอินเดียว่าไม่มีเจตนาจะส่งเสริมให้พวกทมิฬในศรีลังกาแยกประเทศเป็นอิสระ

ประธานาธิบดีจูเนียส ไชยวาร์เดเน ได้ประชุมกับนายกรัฐมนตรีราจีฟ คานธี เมื่อวันที่ 2-3 มิถุนายน 1985 ที่กรุงนิวเดลี ประชุมสุดยอดระหว่างประมุขสองประเทศสรุปสาระสำคัญดังนี้

1. นายราจีฟ คานธีได้ย้ำถึงนโยบายหลักของอินเดียที่เคารพต่ออำนาจอธิปไตย และบูรณภาพแห่งดินแดนของศรีลังกา และโครงสร้างรัฐธรรมนูญของศรีลังกา

2. นายราจีฟได้คัดค้านการแยกตัวเป็นรัฐอิสระของชาวทมิฬในศรีลังกา และไม่คิดว่าความปรารถนาดังกล่าวนั้นเป็นความต้องการของชาวทมิฬทั่วไป เพราะเชื่อว่าชาวทมิฬทั่วไปต้องการรวมอยู่กับประเทศศรีลังกาด้วยความสงบและยุติธรรม ด้วยเหตุนี้ นายราจีฟ คานธีจึงรับรองจะสอดส่องดูแลความเคลื่อนไหวของชาวทมิฬจากศรีลังกาที่ลอบเข้าอยู่ในประเทศอินเดียมิให้มีการปฏิบัติที่เป็นภัยต่อศรีลังกา

3. เพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่ชาวทมิฬในศรีลังกา นายราจีฟ คานธี ได้ขอรับรองประธานาธิบดีไชยวาร์เดเนให้ล้มเลิกปฏิบัติการ ค้นหาและทำลาย (Search and Destroy) โดยกองกำลังตำรวจและทหารชาวสิงหลที่ทำแก่ชาวทมิฬขอให้มีการรวมผลประโยชน์ของชาวทมิฬนอกเหนือจากกลุ่ม T.U.L.F. ที่มาเข้าร่วมการประชุมเพื่อความสามัคคีที่จัดให้มีขึ้นในหลายๆครั้งด้วย และขอให้มีการปล่อยตัวนักโทษการเมือง

4. นายราจีฟ คานธีได้ย้ำถึงการที่ชาวทมิฬจำนวน 50,000 คน จากศรีลังกาได้ลี้ภัยเข้าไปอยู่ในรัฐทมิฬนาฑูของอินเดีย มิได้ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างใดแก่อินเดีย ในทางตรงกันข้ามยังได้สร้างภาระเลี้ยงดูแก่อินเดียอีก ดังนั้นถ้าศรีลังกาสามารถสร้างสถานะที่ปลอดภัยและมั่นคงให้แก่ชาวทมิฬของตนได้แล้ว ก็จะช่วยชาวทมิฬลี้ภัยในอินเดียกลับคืนสู่ศรีลังกา

จะเห็นได้ว่าแม้มีการเจรจาสันติภาพกันก็ตาม แต่ก็ต้องพบกับอุปสรรคเพราะทั้งรัฐบาลศรีลังกาและผู้นำทมิฬต่างต้องการทำตามข้อเสนอของตน และมักจะละเมิดข้อตกลงที่ทำต่อกันโดยมีการบุกโจมตีและแก่งแย่งกันอยู่เสมอๆทำให้การเจรจาต้องหยุดชะงักบ่อยๆแม้ว่าอินเดียจะเข้ามาช่วยไกล่เกลี่ยก็ตามที จาก

การที่หาทางประนีประนอมกันไม่ได้นี้ ทำให้ปัญหาการแบ่งแยกดินแดนเป็นปัญหาเรื้อรังและรุนแรงที่รัฐบาลศรีลังกาจะต้องหาทางแก้ไขต่อไป

ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลศรีลังกากับชาวทมิฬยิ่งรุนแรงมากขึ้นในปี ค.ศ. 1987 เมื่อกลุ่มพยัคฆ์ทมิฬอีแลม (The Liberation Tigers of Tamil Eelam) ซึ่งเป็นกลุ่มกบฏที่เก่าแก่และเข้มแข็งที่สุด ได้ทำการแยกตัวออกจากออกจากรัฐบาลกลางตั้งคณะผู้บริหารอิสระเพื่อปกครองพื้นที่บางส่วนของเมืองจัฟนาในเดือนมกราคม ค.ศ. 1987 การกระทำดังกล่าวถือเป็นการท้าทายอำนาจของรัฐบาลกลางอย่างยิ่ง เพราะรัฐบาลของประธานาธิบดีไชยวาร์เดนได้ยืนยันมาตลอดว่าจะไม่ยอมให้กลุ่มทมิฬก่อตั้งประเทศทมิฬอีแลมได้สำเร็จ รัฐบาลได้ตอบโต้โดยห้ามการค้าขายกับจังหวัดในภาคเหนือและภาคตะวันออก โดยเฉพาะห้ามส่งเชื้อเพลิงต่างๆไปยังเขตนั้นและได้เกิดการปะทะกันอย่างรุนแรงระหว่างชาวสิงหลและชาวทมิฬ จนในที่สุดรัฐบาลศรีลังกาได้แสดงท่าทีผ่อนปรนโดยเสนอให้มีการเจรจาสันติภาพและยินยอมให้จัดตั้งรัฐบาลท้องถิ่นและสภาจังหวัดของชาวทมิฬในภาคเหนือและภาคตะวันออก แต่ยังคงยืนยันว่าจะไม่รับเงื่อนไขของฝ่ายกบฏให้รวมเขตภาคเหนือและภาคตะวันออกที่มีชาวทมิฬอาศัยอยู่มากมาเป็นเขตเดียวกันและจัดตั้งรัฐบาลอิสระของชาวทมิฬขึ้น ทั้งสองฝ่ายจึงยังไม่สามารถตกลงกันได้

สถานการณ์ได้บานปลายจนรัฐบาลศรีลังกาตัดสินใจส่งทหารกวาดล้างกบฏทมิฬในคาบสมุทรจัฟนาในปลายเดือนพฤษภาคม 1987 ขณะเดียวกันอินเดียก็ได้พยายามลำเลียงอาหาร เชื้อเพลิงและยารักษาโรคจากรัฐทมิฬนาดูเข้าไปช่วยชาวทมิฬในเขตจัฟนาทางเรือ เมื่อรัฐบาลศรีลังกาขัดขวาง อินเดียก็หันไปใช้การลำเลียงโดยเครื่องบิน ทำให้ชาวศรีลังกาไม่พอใจการกระทำดังกล่าวของอินเดีย ทางด้านกบฏทมิฬก็ไม่มีทีท่าว่าจะยอมยุติการต่อสู้และไม่ยอมรับเจรจาสันติภาพ หากอินเดียไม่เข้าร่วมในฐานะผู้ไกล่เกลี่ย

ความพยายามยุติการสู้รบระหว่างรัฐบาลศรีลังกากับกบฏทมิฬเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้น เมื่อรัฐบาลศรีลังกาลดท่าทีที่แข็งกร้าวและปรับเปลี่ยนนโยบายโดยลงนาม ข้อตกลงสันติภาพระหว่างผู้นำอินเดียและศรีลังกาเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม ค.ศ. 1987 เพื่อยุติการสู้รบระหว่างรัฐบาลศรีลังกากับฝ่ายกบฏทมิฬซึ่งมีรายละเอียดโดยสรุปได้ดังนี้

1. ให้รวมจังหวัดภาคเหนือและภาคตะวันออกเข้าเป็นหน่วยปกครองเดียวกันโดยมีสภาจังหวัดเพียงสภาเดียว และให้มีการเลือกตั้งสมาชิกก่อนสิ้นปี ค.ศ. 1987
2. ให้ประชาชนในจังหวัดภาคตะวันออกลงมติว่าต้องการอยู่ร่วมปกครองกับจังหวัดภาคเหนือหรือแยกเป็นหน่วยปกครองต่างหากตามเดิม
3. ให้ยุติการต่อสู้ทั่วประเทศภายใน 48 ชั่วโมงหลังการลงนามในข้อตกลง และให้กบฏทมิฬวางอาวุธภายใน 12 ชั่วโมงและจะยกเลิกประกาศภาวะฉุกเฉินในจังหวัดภาคเหนือและภาคตะวันออกภายในวันที่ 15 สิงหาคม 1987
4. รัฐบาลศรีลังกาจะอภัยโทษแก่นักโทษการเมืองและพยายามเป็นพิเศษที่จะฟื้นฟูสภาพของพวกกบฏที่เป็นเยาวชน
5. รัฐบาลอินเดียจะรับประกันข้อตกลงนี้และจะให้ความช่วยเหลือทางทหารหากได้รับการขอร้องจากศรีลังกา และจะไม่กระทำการใดๆที่กระทบกระเทือนต่อ เอกภาพ บูรณภาพ และความมั่นคงของศรีลังกา

6. ภาษาทมิฬจะได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาราชการภาษาหนึ่ง และชาวทมิฬจะได้รับการยอมรับว่าเป็นกลุ่มชนที่มีความแตกต่างเป็นพิเศษ

ข้อตกลงดังกล่าวได้รับการสรรเสริญจากประเทศต่างๆ แต่กับถูกต่อต้านจากกบฏทมิฬที่ไม่ได้มีส่วนในการทำข้อตกลง นอกจากนี้ยังเป็นที่ไม่พอใจของกลุ่มชาวพุทธหัวรุนแรง กลุ่มชาวสิงหลชาตินิยมและกลุ่มพรรคฝ่ายค้านต่างๆรวมทั้งนายกรัฐมนตรีรณสิงเห เปรมาดาสา กลุ่มต่างๆเหล่านี้เห็นว่าข้อตกลงดังกล่าวเป็นการอ่อนข้อให้อินเดียมากเกินไป และเป็นการสูญเสียอำนาจอธิปไตยของประเทศให้แก่ชาวทมิฬ การเจรจาได้เกิดขึ้นตามเมืองต่างๆที่มีชาวสิงหลเป็นชนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคใต้ นอกจากนี้นายราจีฟ คานธี นายกรัฐมนตรีชาวอินเดียยังถูกทหารชาวสิงหลที่อยู่ในแถวกองเกียรติยศตีด้วยขวานท้ายปืน ขณะกำลังตรวจพลสวนสนามอยู่ที่บริเวณทำเนียบประธานาธิบดีศรีลังกาก่อนเดินทางกลับอินเดีย แต่มีได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด ต่อมาเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 1987 ก็ได้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้นอีก เนื่องจากมีผู้โยนระเบิดมือเข้าใส่ห้องประชุมของคณะกรรมการธิการในบริเวณอาคารรัฐสภา ขณะที่สมาชิกพรรคสหชาติซึ่งเป็นพรรครัฐบาลกำลังประชุมอยู่ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 คน บาดเจ็บ 15 คน รวมทั้งรัฐมนตรี 6 คน ส่วนประธานาธิบดีไชวาร์เดนซึ่งอยู่ ณ ที่นั้นด้วยไม่ได้รับอันตราย ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1987 ก่อนรัฐสภาจะเปิดอภิปรายเกี่ยวกับมาตรการในการปฏิบัติตามข้อตกลงสันติภาพก็ได้เกิดระเบิดอีกครั้งในกรุงโคลอมโบ ทำให้มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 32 คน บาดเจ็บกว่า 75 คน ปฏิกริยาที่เกิดจากชาวสิงหลจึงทำให้กบฏทมิฬยังไม่ยอมวางอาวุธทั้งหมดและหันกลับมาต่อสู้กับชาวสิงหลและต่อต้านทหารอินเดียด้วย การต่อต้านทหารอินเดียจึงเป็นเป้าหมายของกลุ่มต่างๆ รวมทั้งฝ่ายกบฏทมิฬ ขณะเดียวกันกองกำลังอินเดียก็ยังไม่สามารถสลายกองกำลังของฝ่ายกบฏได้ทั้งหมด ข้อตกลงสันติภาพจึงยากที่จะนำมาปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลอย่างจริงจัง

การก่อการร้ายของกลุ่มชาวสิงหลหัวรุนแรงที่มีชื่อว่า กลุ่มแนวร่วมปลดปล่อยประชาชน หรือ J.V.P. อันเป็นกลุ่มมาร์กซิสต์ เลนินนิสต์และมีฐานปฏิบัติทางภาคใต้ของศรีลังกา ยังผลให้มีการนองเลือดนับตั้งแต่ลงนามในข้อตกลงสันติภาพเรื่อยมา ทำให้มีผู้เสียชีวิตไปแล้วกว่า 1000 คนผู้ที่ถูกสังหารส่วนใหญ่เป็นผู้ที่สนับสนุนรัฐบาลและพรรคสหชาติของประธานาธิบดีไชวาร์เดน และผู้ที่ขัดขวางการบอยคอตการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่มีขึ้นในวันที่ 19 พฤศจิกายน ค.ศ. 1988 การเลือกตั้งครั้งนี้จึงมีผู้ไปใช้สิทธิออกเสียงน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 50.4 เมื่อเทียบกับการเลือกตั้งครั้งก่อนๆที่มีผู้ไปใช้สิทธิออกเสียงไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 การที่มีคนไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งน้อยเกินคาดนี้ส่งผลให้นางสิริมาโว บันดารานายเกผู้นำพรรคเสรีภาพศรีลังกา อดีตนายกรัฐมนตรีที่สวรรคตไปแล้วพ่ายแพ้แก่นายรณสิงเห เปรมาดา แห่งพรรคสหประชาชาติซึ่งเคยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาก่อนเช่นกัน

แม้ว่าศรีลังกาจะได้ประธานาธิบดีคนใหม่คือนายรณสิงเห เปรมาดาไปแล้วก็ตาม แต่นายเปรมาดาก็มีภาระหนักในอันที่จะต้องแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า 2 ประการ ประการแรกคือหาทางเจรจาให้อินเดียถอนทหารจำนวนประมาณ 70,000 คนออกไปจากศรีลังกา เพื่อให้การก่อการร้ายและต่อต้านรัฐบาลลดลงงานสำคัญเร่งด่วนอีกประการหนึ่งก็คือการแก้ไขเศรษฐกิจของประเทศที่กำลังเข้าขั้นวิกฤต เนื่องจากอัตราทางเศรษฐกิจลดลง ร้อยละ 6 เมื่อปี ค.ศ. 1987 เหลือเพียงร้อยละ 1.5 ในค.ศ. 1988 ขณะที่อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้นประมาณร้อยละ 20 ธุรกิจการท่องเที่ยวตกต่ำลงถึงขีดสุด และการลงทุนจากต่างประเทศก็ลดลงจนแทบจะไม่มี

เลย ส่วนปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาวทมิฬและสิงหลก็ยังคงเป็นปัญหาเรื้อรังที่จะต้องหาทางแก้ไขต่อไป งานดังกล่าวจึงเป็นงานท้าทายของนายเปรมาดาอย่างมาก

สรุปว่าทฤษฎีเหล่านี้ ความขัดแย้งของชาวทมิฬและสิงหลมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของอินเดียและศรีลังกาโดยสามารถใช้ทฤษฎีสัจนิยม ทฤษฎีหลังชาตินิยม และทฤษฎีความขัดแย้งทางอารยธรรม ตอบโจทย์ประเด็นดังกล่าวได้ดังนี้

ทฤษฎีสำนักรัสนิยม (Realism)

สำนักสัจนิยมเป็นสำนักความคิดที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในแง่มุมมองของ “อำนาจ” สำนักสัจนิยมมีอิทธิพลต่อการเมืองระหว่างประเทศตั้งแต่ยุคโบราณจนถึงปัจจุบัน ทฤษฎีสัจนิยมเริ่มมีอิทธิพลตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 1 พร้อมกับการก่อตั้งสาขาวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แต่ความจริงแล้วแนวคิดแบบสัจนิยมมีประวัติศาสตร์มายาวนานมาตั้งแต่ 400-500 ปีก่อนคริสตกาล ทฤษฎีสัจนิยมมีอิทธิพลเรื่อยมาจนถึงปลายทศวรรษที่ 1990 และถูกท้าทายอีกครั้งในต้นศตวรรษที่ 21 กระบวนทัศน์ของทฤษฎีสำนักรัสนิยมตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่ามนุษย์มีความเห็นแก่ตัวและมุ่งแสวงหาอำนาจ สำนักสัจนิยมเห็นว่าการเมืองโลกมีลักษณะอนาธิปไตย(Anarchy)สันติภาพจะเกิดขึ้นได้โดยการคานอำนาจและใช้อำนาจอย่างชาญฉลาด แม้ว่าต้องละเลยศีลธรรม จริยธรรม และกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศ ดังนั้นรัฐทุกรัฐต้องทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องผลประโยชน์และสร้างความมั่นคงของตนเองเพื่อความอยู่รอด อำนาจและผลประโยชน์แห่งชาติและเชื่อว่าถ้าเป็นเรื่องของการเมืองแล้ว ต้องแยกออกจากศีลธรรมระหว่างประเทศ ทฤษฎีสำนักรัสนิยมสามารถจัดแบ่งเป็น 4 ประเภทตามลำดับเวลาและเนื้อหา ดังนี้

ทฤษฎีสำนักรัสนิยมแนวคลาสสิก(Classical Realism)ประกอบด้วยนักคิดที่สำคัญ คือ ทัชชีเตส, นิโคโล มาคิอาเวลลี และ โทมัส ฮอบส์ นักคิดสำนักสัจนิยมแนวคลาสสิกเริ่มปรากฏตัวตั้งแต่สมัยกรีกโบราณโดยนักคิดท่านนั้นคือทัชชีเตส นักประวัติศาสตร์ก่อนคริสตกาล ทัชชีเตสแต่งมหากาพย์เรื่องสงครามเพโลพอนนีเซียน อธิบายการทำสงครามระหว่างนครรัฐเอเธนส์กับสปาร์ตาซึ่งสะท้อนถึงธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นสัตว์การเมืองที่มีความไม่เท่าเทียมกันในด้านอำนาจและความสามารถในการป้องกันตนเอง ทัชชีเตสเน้นย้ำว่า รัฐที่เข้มแข็งสามารถประพาด ปฏิบัติอย่างไรก็ได้ตราบเท่าที่มีอำนาจ แต่รัฐที่อ่อนแอต้องยอมรับสภาพของตนโดยปฏิบัติอย่างนอบน้อมต่อรัฐที่มีอำนาจเหนือกว่า ดังนั้นรัฐแต่ละรัฐต้องปฏิบัติตามระดับความสามารถและอำนาจที่ตนมีจึงจะสามารถอยู่รอดปลอดภัย ดังนั้นการตัดสินใจของผู้นำและการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างรัฐจำเป็นต้องมีความรอบคอบ ระมัดระวัง โดยคำนึงถึงผลกระทบทั้งในด้านบวกและด้านลบ นอกจากนั้นยังมี นิโคโล มาคิอาเวลลี นักปรัชญาการเมืองชาวอิตาลียังเป็นนักคิดอีกคนของสำนักสัจนิยมแนวคลาสสิก มาคิอาเวลลีเขียนหนังสือเรื่อง The Prince ในปี ค.ศ. 1532 โดยมีสาระสำคัญว่าโลกมนุษย์เต็มไปด้วยภัยอันตรายและโอกาส หากจะอยู่รอดในโลกมนุษย์จำเป็นต้องเข้าถึงอันตรายและวางแผนป้องกันตนเอง ภายใต้อันตรายไปด้วยความไร้ระเบียบและปราศจากศีลธรรม มาคิอาเวลลีจึงได้เสนอคุณลักษณะของผู้ปกครองว่าเต็มไปด้วยเล่ห์อุบายในการดำเนินกุศโลบายทางการทูตเปรียบเสมือนมีคุณลักษณะของสิงโตและสุนัขจิ้งจอกไปพร้อมกันดังนั้นผู้ปกครองจึงต้องให้ความสำคัญกับอำนาจและมุ่งแสวงหาผลประโยชน์โดยปราศจากความเมตตาในทัศนะของมาคิอาเวลลีผู้ปกครองที่ดีต้องไม่คำนึงถึงหลักศีลธรรมแต่ควรยึดถือประโยชน์สูงสุดของรัฐและความอยู่รอดเป็นสำคัญ

โทมัส ฮอบส์นักกฎหมายและนักปรัชญาการเมืองชาวอังกฤษจัดเป็นนักคิดคนสำคัญอีกคนของสำนักสังคมนิยมแนวคลาสสิก ฮอบส์แต่งหนังสือเรื่อง Leviathan ในปีค.ศ.1651 ฮอบส์อธิบายว่าก่อนที่จะมีการจัดตั้งรัฐบาล โลกอยู่ในสภาวะธรรมชาติ หรือ สภาวะสงคราม นั่นก็คือโลกมีลักษณะป่าเถื่อนเต็มไปด้วยความโหดร้ายมนุษย์อยู่ในสภาพหวาดกลัวซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างอยู่ปราศจากระเบียบและกฎเกณฑ์ ฮอบส์เสนอทางออกในการแก้ปัญหาคือการจัดตั้งคงไว้ซึ่งรัฐอธิปไตยโดยทุกคนต้องร่วมมือกัน ฮอบส์เสนอให้ทุกคนยอมสละสิทธิตามธรรมชาติของตนให้แก่รัฐและสนับสนุนการจัดตั้งรัฐบาลที่มีอำนาจหน้าที่อย่างเต็มที่ในการปกป้องมนุษย์จากความวุ่นวายภายในรัฐและภัยคุกคามจากต่างชาติ ภายใต้สภาวะเช่นนี้ก่อให้เกิดระเบียบและสันติภาพขึ้น

สำหรับทฤษฎีสังคมนิยมแนวคลาสสิกนั้นดิฉันขอนำมาวิเคราะห์เข้ากับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างชาวทมิฬและสิงหลนั้นเกิดจากโลก และธรรมชาติของมนุษย์ มีความเห็นแก่ตัว แข่งแย่งชิงดีกัน ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งและระหว่างชาวทมิฬและสิงหล และสถานการณ์ได้เพิ่มขยายไปมากขึ้น มีการเกิดการจลาจลตรงกับแนวคิดที่ว่า เมื่อผู้ใดมีอำนาจมากกว่าย่อมหาโอกาสในการรังแกผู้ที่มีอำนาจน้อยกว่านำไปสู่การจัดตั้งกองกำลังทางการเมืองของชาวทมิฬและสิงหลเพื่อต่อสู้ซึ่งกันและกัน และสถานการณ์สงบลงโดยการเจรจาของรัฐบาลอินเดียและศรีลังกาตรงกับแนวคิดที่ว่า มนุษย์ต้องยอมสละสิทธิบางอย่างของตนเองเพื่อส่วนรวม เพื่อนำมาสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสงบ

ทฤษฎีหลังชาตินิยม

ลัทธิชาตินิยมจัดเป็นแนวคิดที่มีอิทธิพลอย่างสูงต่อการเมืองระหว่างประเทศตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แต่มีปัญหาการปักปันเขตแดนที่ไม่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรมของประชากรบางกลุ่มได้กลายเป็นสาเหตุสำคัญของสงครามกลางเมืองและความขัดแย้งระหว่างประเทศ เช่น กลุ่มกบฏเซเนียร์ในรัสเซีย กลุ่มปาเลสไตน์ในอิสราเอล และกลุ่มกบฏชาวเคิร์ดในอิรักกับตุรกี การแพร่กระจายของกระบวนการโลกาภิวัตน์และการสิ้นสุดของสงครามเย็นส่งผลให้ลัทธิท้องถิ่นนิยมกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งทางชาติพันธุ์กลายเป็นประเด็นสำคัญของระบบโลกยุคสงครามเย็นแต่อย่างไรก็ตามกลุ่มนักคิดหลังสมัยใหม่ได้พยายามเสนอแนวคิดที่ขยายขอบเขตไปไกลกว่าชาตินิยมและท้องถิ่นนิยม ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของแนวคิดหลังชาตินิยมแม้ว่าความสลับซับซ้อนของระบบระหว่างประเทศจะส่งผลให้หน่วยวิเคราะห์ทางการเมืองเปลี่ยนแปลงจากภาครัฐบาลไปสู่ภาคประชาสังคมอันส่งผลให้ประชาชนหันมาให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ท้องถิ่นมากกว่าความเป็นรัฐชาติโดยรวม เช่น การที่ประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยเรียกร้องให้มีการยอมรับความแตกต่างและเปิดโอกาสให้พัฒนาพื้นที่ตามวิถีทางแห่งท้องถิ่นมากขึ้น ลัทธิหลังชาตินิยมกลับเพิ่มจุดเน้นที่สำคัญกว่าลัทธิชาตินิยมที่กำลังถูกลดความสำคัญอย่างต่อเนื่อง โดยการกระจายของข้อมูลข่าวสารและการรวมกลุ่มระหว่างประเทศ ส่งผลให้เกิดปรากฏการณ์หลังชาตินิยมซึ่งมีลักษณะ 2 รูปแบบคือ

1. การที่ประชาชนหันมารักษาวินัยดั้งเดิมบนพื้นฐานของวัฒนธรรมสากล เช่น การปรับตัวของคนเกาหลีใต้ในสังคมโลกาภิวัตน์ ซึ่งทำให้อิทธิพลหลังชาตินิยมมีระดับความเข้มข้นน้อยลง
2. การที่ประชาชนยอมรับในวิถีและความหลากหลายทางวัฒนธรรมโดยไม่จำกัดเชื้อชาติศาสนา เช่น การที่คนตะวันตกบางกลุ่มแต่งตัวแบบพวกเร็กเก้ในแถบจาไมก้าและแคริบเบียน การที่คนลาวคนเวียดนามแต่งตัวตามแบบตะวันตกมากขึ้น หรือการที่ประชาชนในกลุ่มสหภาพยุโรปชื่นชมในวัฒนธรรมโดยรวมของยุโรปมากกว่า

วัฒนธรรมฝรั่งเศส สเปน หรืออังกฤษ โดยวัฒนธรรมประจำชาติจะค่อยๆถูกแทนที่ด้วยวัฒนธรรมแบบสหภาพยุโรป เช่น การที่คนยุโรปยอมรับการใช้เงินยูโรซึ่งมีกำหนดหนึ่งเป็นตราประจำสหภาพยุโรป ในขณะที่อีกด้านหนึ่งเป็นตราสัญลักษณ์ของชาติต่างๆ ถึงแม้ว่าชาตินิยมจะมีอิทธิพลต่อการเมืองโลก แต่แนวคิดหลังชาตินิยมก็เริ่มก้าวเข้ามามีบทบาทท้าทายลัทธิชาตินิยมมากขึ้นซึ่งจัดเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ของโลกยุคหลังสมัยใหม่

สำหรับแนวคิดหลังชาตินิยมดิฉันมองว่าตรงกับทฤษฎีการวิเคราะห์ตรงที่ความขัดแย้งเกิดมาจากอัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ที่เป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมแต่ไม่สามารถรับความแตกต่างของวัฒนธรรมใหม่ได้ โดยความขัดแย้งระหว่างชาวทมิฬและสิงหล มาจากการที่ชาวทมิฬและสิงหลมี อัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ที่แตกต่างกัน นำมาซึ่งอคติต่อฝ่ายตรงข้ามทำให้เกิดเป็นปัญหาขึ้น เนื่องจากต่างฝ่ายต่างไม่ยอมรับความแตกต่างซึ่งกันและกัน

โดยดิฉันขอวิเคราะห์ว่า ทฤษฎีหลังชาตินิยม สามารถนำมาอธิบายเหตุการณ์ได้ในตอนที่ อังกฤษปลดปล่อยศรีลังกาออกจากความเป็นอาณานิคมทำให้ศรีลังกา เกิดปัญหา โดยประชาชนชาวสิงหลซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศได้ออกมาให้ความสำคัญเรื่องชาตินิยม รักษาความเป็นชนชาติเกิด และได้เริ่มกีดกันชาวทมิฬขึ้น

3. ทฤษฎีความขัดแย้งทางอารยธรรม

แนวคิดเรื่องความขัดแย้งดังกล่าวปรากฏในงานเขียนเรื่อง The Clash of Civilization ของแซมมวล ฮันติงตัน นักรัฐศาสตร์ชาวอเมริกัน โดยมีสาระสำคัญคือ โลกยุคหลังสงครามเย็นเต็มไปด้วยความขัดแย้งทางอารยธรรม ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มวัฒนธรรมตะวันตก ละตินอเมริกา แอฟริกัน พุทธ ขงจื้อ ญี่ปุ่น อิสลาม คริสเตียน ออโธดอกซ์ และฮินดู โดยกลุ่มอารยธรรมต่างๆจะมีรัฐศูนย์กลางที่มีอาวุธนิวเคลียร์ในครอบครอง ในทัศนะของฮันติงตัน สงครามจะถูกแทนที่ด้วยสงครามระหว่างอารยธรรม ซึ่งเต็มไปด้วยความสลับซับซ้อนและมีแนวครอบคลุมตัวแสดงหลากหลายมิติทั้ง รัฐชาติ กลุ่มชาติพันธุ์ องค์การทางศาสนา และกลุ่มก่อการร้ายข้ามชาติ โดยนอกจากความขัดแย้งระหว่างอารยธรรมหลักๆแล้ว ภายในแต่ละอารยธรรมยังมีความขัดแย้งทางอารยธรรมย่อย เช่นอิสลามแบบชีอะห์กับสุนนี หรือคริสต์แบบคาทอลิกกับโปรเตสแตนต์ อย่างไรก็ตามหากจับคู่ความขัดแย้งจะพบว่าความขัดแย้งระหว่างอารยธรรมอเมริกันกับอารยธรรมอิสลามแบบเคร่งจารีตจะมีความรุนแรงที่สุด โดยตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือการทำสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกากับกลุ่มก่อการร้ายระหว่างประเทศ

สำหรับทฤษฎีความขัดแย้งทางอารยธรรมดิฉันวิเคราะห์ว่าตรงกับสาเหตุของความขัดแย้งระหว่างชาวทมิฬ สิงหลมากที่สุด โดยสาเหตุจริงๆมาจากการที่ชาวทมิฬ สิงหลมีความแตกต่างกันในแทบทุกด้านและแย่งชิงผลประโยชน์กันในประเทศศรีลังกา โดยต่างฝ่ายต่างพยายามกีดกันอีกฝ่าย จนในที่สุดนำมาซึ่งความขัดแย้งจัดตั้งเป็นกองกำลังทางการเมืองของทั้งสองฝ่าย โดยมีพรรคการเมืองให้การสนับสนุนอยู่ เป็นต้น

โดยดิฉันขอวิเคราะห์ว่าทฤษฎีความขัดแย้งทางอารยธรรมสามารถอธิบายได้ ตรงที่ชาวสิงหลและทมิฬต่างหวงแหน และเฝ้ารักษาในวัฒนธรรมตนเองที่ต่างกันแทบทุกด้าน จนทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้น

โดยจากที่กล่าวมานี้คือบทสรุปของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ที่ดิฉันขอเรียบเรียงดังกล่าวข้างต้น

สรุปผลกระทบของความขัดแย้งของชาวทมิฬและสิงหลที่มีต่อความสัมพันธ์ของอินเดียและศรีลังกาดังกล่าวข้างต้นซึ่งในปัจจุบันผลกระทบดังกล่าวยังไม่สามารถหาทางออกได้อย่างสมบูรณ์แบบและเป็นที่ยอมรับว่าอนาคตภายภาคหน้าจะเป็นเช่นไร

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

รศ.สุภัทรา วรณพิน.ประวัติศาสตร์และเหตุการณ์ปัจจุบันในเอเชียใต้.พิมพ์ครั้งที่ 1 .กรุงเทพฯ : โอเอส
พรินติ้ง เฮ้าส์ พ.ศ. 2532

दनय् चय्योरा.ประวัติศาสตร์เอเชียใต้ยุคกลางและปัจจุบัน.พิมพ์ครั้งที่ 1.สงขลา : โครงการบริหารวิชาการ
ฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สิงหาคม 2522

Timeline of the Tamil conflict. http://news.bbc.co.uk/2/hi/south_asia/51435.stm.เข้าถึงเมื่อ 3
มิถุนายน 2557

ภาษาต่างประเทศ

S.D.MUNI . PANG OF PROXIMITY India and Sri Lanka's Ethic Crisis.First published : New Delhi
: Sage Publication Ltd 1993

James E. Doughery Robert L. PFALTZGRAFF,JR. CONTENTING THEORIES OF INTERNATIONAL
RELATIONS A COMPREHENSIVE SURVEY : Addison Wesley Longman,Inc 2001